

Benefietconcert met bijwerkingen

Een Dark Mist Rising-verhaal

Door Lily Frank

Met een dubbel gevoel kijk ik naar de poster. Maandenlang heb ik bewust niet meer op internet gezocht waar ze optreden. Ik heb alle banden digitaal verbroken, om mezelf de kans te geven om eindelijk los te komen. Maar nu loop ik er dan toch zomaar op straat voorbij.

De poster is groot en niet te missen aan de lantaarnpalen in het centrum. Het zilver van hun maskers glanst. Zij staat er niet op, maar dat is ook logisch. Zij hoort nu bij de crew, niet bij de band.

Ik twijfel wat ik zal doen. Of eigenlijk twijfel ik niet. Ik ken hun muziek door en door. Hij raakt me. Waarom zou ik dan niet naar dit gratis kerstconcert van Dark Mist Rising gaan? Heel even schiet er een melancholisch gevoel door me heen. Het is net iets voor hem om een benefietconcert te organiseren op kerstavond, op zo'n moment dat anderen liever thuis bij de kachel gaan zitten. Maar ik laat het los. Hij is nu gelukkig met iemand anders.

De Meerpaal van Dronten is voor deze gelegenheid gezellig verlicht met kerstlampjes. Terwijl ik naar de ingang loop, echoot het geluid van mijn naaldhakken op de stenen van het plein. Speciaal voor de gelegenheid heb ik een nieuwe jurk ontworpen. Hij is voor de verandering eens niet zwart, maar zilverkleurig met een glittertje. Het ontwerp is kort en asymmetrisch, sexy, maar wel stijlvol. Het is mijn beste ontwerp tot nu toe. Misschien neem ik hem na de kerstvakantie wel mee naar mijn opleiding om hem aan mijn docenten van de modeacademie te laten zien.

Ik loop door de draaideur de warmte in. Ik zie nu dat ik veel te vroeg ben; er is nog bijna niemand. Er lopen verschillende mensen van de Meerpaal met spullen in hun handen voorbij, terwijl op het podium in de foyer nog mensen van de techniek bezig zijn. Ik hang mijn jas op en loop aarzelend de ruimte in.

Het voelt onwennig om hier alleen te zijn. Wendy en Debbie hadden al-

lebei andere plannen en voor het eerst wist ik ook niet zeker of ik ze wel mee wilde nemen hier naartoe. Alles heeft jarenlang alleen maar om Olaf gedraaid en nu ik daarmee gestopt ben, ben ik ergens bang dat zij nog wel in die modus zitten.

‘Ho, pas op!’

Geschrokken draai ik me om en zie dat ik iemand met zware spullen in zijn handen gruwelijk in de weg loop. ‘S-sorry;’ hakkel ik en zet een stapje naar achteren.

Hij knipoogt in het voorbijgaan naar me en lacht zijn blinkend witte tanden bloot. ‘No problem, schoonheid.’ Aan het T-shirt te zien is hij een roadie van DMR. Op zijn donkere huid krioelen tatoeages en bij zijn haargrens parelen druppeltjes zweet, ondanks dat hij zijn donkere kroeshaar in een kort staartje bijeen heeft gebonden.

Ik haal een drankje in het grand café en wacht tot de foyer langzaam is volgestroomd. Spanning kolkt door mijn onderbuik. Sinds Lowlands heb ik Olaf niet meer gezien, heb ik hem zoveel mogelijk ontlopen. In levenden lijve en op social media. Wrang bedenk ik me dat het nu voor het eerst andersom is. Jarenlang heeft hij mij ontlopen. Waarom ik al die tijd dan toch heb volgehouden? Het leek toen zo logisch. Zo belangrijk als het inademen van zuurstof. Maar nu ik het heb losgelaten, vraag ik me af waarom. Waarom ik al die tijd stil ben blijven staan en niet mijn eigen pad ben gaan volgen.

Ik plaats mijn glas op de bar en laat me van mijn kruk glijden. Ze kunnen nu ieder moment beginnen. De foyer is intussen helemaal gevuld met fans. Velen daarvan ken ik niet en ik vraag me af of dit allemaal Dron-tenaren zijn of dat er ook veel fans uit de rest van Nederland en misschien zelfs wel het buitenland aanwezig zijn.

De lichten worden gedimd en de muzak verdwijnt. Een spotlicht op het podium gaat aan. In mijn borstkas is mijn hart op hol geslagen, terwijl ik wacht...

Tot mijn verbazing stapt Olaf zelf het podium op. Met zijn masker op ziet hij er aantrekkelijker uit dan ooit. Hij pakt de microfoon uit de standaard van de zangeres en kijkt de zaal rond. Ik krimp in elkaar, weet ineens niet meer of dit een goed idee was. Straks denkt hij dat ik hem weer achtervolg! Maar zijn ogen glijden over me heen en ik ontspan.

‘Welkom allemaal! Mijn naam is Wallie Oswald en ik ben onwijs dankbaar dat jullie met zovelen gekomen zijn op ons speciale benefietkerstconcert!’

Uit de zaal weerklinkt gejoel en ik duw mijn vingers in mijn oren tegen

het knijterharde geluid.

‘Wij kwamen op het idee omdat een van onze roadies een nichtje heeft dat ernstig ziek is. Er gaat zoveel geld op aan haar behandelingen, dat er dit jaar amper geld is om kerst te vieren,’ vertelt Olaf. ‘En dat kan toch niet? Iedereen zou toch kerst moeten kunnen vieren?’

Uit de zaal weerklinken instemmende geluiden. ‘De opbrengst van vanavond verdubbelen wij en doneren we aan Stichting Laat Kinderen Lachen. Dus als je muntjes koopt voor consumpties of spullen in onze merchandise stand, help je daarmee deze kinderen.’

Mijn verraderlijke hart zwelt weer op. Waarom is hij toch zo lief?

‘Speciaal voor dit goede doel schreven wij de EP Sharing is caring en van elke EP die we verkopen, doneren we een euro aan de stichting. Daar,’ hij wijst naar de stand met merchandise, ‘kunnen jullie de EP vanavond gesigneerd kopen.’

Die wil ik uiteraard ook hebben!

Olaf haalt een hand door zijn lange, blonde haar. ‘Maar uiteraard kunnen jullie ook gewoon doneren. Er staan overal spaarpotten. Daarin kun je muntjes doen of geld. Laten we met z’n allen genieten van een mooie avond, maar vooral ook met elkaar iets doen voor deze kinderen!’

Er volgt een daverend applaus en ik betrap mezelf erop dat ik uitbundig meedoe.

Het licht flitst uit en de foyer wordt donker. Ik houd mijn adem in en wacht. De drummer tikt af, elke tik vergroot het kippenvel op mijn huid. De rest van de band zet in en het licht flitst aan. Een gevoel van thuiskomen gaat door me heen. Sinds Lowlands heb ik ze niet meer gezien, maar daar zijn ze allemaal. Duncan, de drummer. Ka, achter de toetsen. Janus op de basgitaar. Zebedeus en Olaf op de gitaar. En achter de microfoon Pandora, die alle aandacht opeist in haar fantastische outfit. Haar glanzende, zilveren korset vormt een geheel met het zilveren masker en de sneeuw witte tulen rok is totaal anders dan wat ik van haar gewend ben. Maar het past geweldig in de kerstsfeer. Zodra ze haar mond opendoet en de eerste woorden zingt van Ella With Her Bed Of Cinders, krijg ik overal kippenvel, van mijn haarwortels tot mijn tenen. Herinneringen schieten door me heen en ik zie weer voor me hoe we allemaal een jaar of vijftien waren en zij nog maar net begonnen waren met hun band. Ik mocht er als het vriendinnetje van Olaf altijd bij zijn en zat dan in een luie stoel toe te kijken hoe zij hun magie vormden. Misschien was dat wel de reden dat ik Olaf niet los kon laten. Ik miste die energieke sfeer. Maar nu niet meer. Niet sinds ik in september met mijn opleiding begonnen ben en ik zelf

dingen maak.

Na de eerste drie nummers draai ik me met een droge mond om naar de bar, maar bedenk me dan dat ik nog helemaal geen muntjes heb gehaald en draai bij richting de muntenstand.

‘Ho, pas op!’

Dit keer lukt het me niet meer om uit te wijken en ik bots tegen iets warm en stevig aan. Twee handen grijpen mijn bovenarmen beet om me overeind te houden. Als ik geschrokken omhoog kijk, staar ik in twee warmbruine ogen.

‘Dag schoonheid!’ Zijn mond splijt open in een brede lach met blinkend witte tanden. ‘Je blijft je wel aangetrokken voelen tot mij!’ Het is de roedie, zie ik nu.

‘Kan ik er iets aan doen dat jij je steeds zo wanhopig voor mijn voeten werpt,’ antwoord ik snedig.

‘Wat wil je anders, met zo’n jurk,’ snuift hij. En dan lacht hij. Ik kan er niets aan doen. Mijn hart wiebelt een beetje. Hinkelt. Slaat een stapje over.

‘Dat moet ook,’ plaag ik terug. ‘Dat effect heb ik meegenomen in het ontwerp.’

Zijn ogen worden groot. ‘Heb je die jurk zelf gemaakt?’

Ik knik trots. ‘Jazeker.’

Hij schudt zijn hoofd en zijn halflange kroeshaar wiegt om zijn hoofd. Het staartje is verdwenen, zie ik nu. ‘Damn girl, jij hebt magische handjes.’ Zijn blik wordt zacht. ‘Mijn nichtje houdt ook erg van naaien, maar helaas komt dat er de laatste tijd niet zo vaak meer van.’

‘Ja, met die drukte van tegenwoordig schiet het er snel bij in om hier tijd voor vrij te maken,’ knik ik. Ik begrijp maar al te goed wat hij bedoelt. Ik heb er jarenlang ook maar weinig tijd voor vrij gemaakt met mijn drukke baan, terwijl ik nu weet dat dit me gelukkig maakt.

Hij glimlacht, maar de lach bereikt zijn ogen niet. ‘Zoiets,’ zegt hij. Ik vraag me af waarom hij zo dof reageert. Heb ik soms iets verkeerd gezegd?

‘Wil je wat drinken?’ vraagt hij.

‘Lekker,’ zeg ik. ‘Ik ben trouwens Marlies.’

‘Dag Marlies, ik ben Roland.’ We schudden elkaar de hand. ‘En waar kan ik je blij mee maken?’

Pandora zet juist op dat moment een ballad in. Als vanzelf bewegen mijn heupen mee op de muziek. ‘Of wil je liever dansen?’ Zijn stem klinkt hees. Voor ik daar een antwoord op kan geven, glijden zijn armen om mijn middel naar mijn onderrug en blijven daar warm en tintelend liggen. Zijn

torso rust tegen mijn borst, die daar allesbehalve rustig van wordt.

‘Waarom ben jij hier vanavond helemaal alleen?’ Zijn stem klinkt dun, breekbaar. ‘Jij lijkt me niet echt het type dat vaak alleen is.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Mijn vriendinnen konden niet en dit was iets wat ik zelf moest doen.’

‘Moest doen?’

‘Ja, dit moest ik doen.’ Ik heb geen zin om het uit te leggen.

‘Maar ook geen vriendje?’

Ik denk aan Olaf en schud mijn hoofd. ‘Nee, er was wel iemand die ik heel leuk vond, maar dat is niets geworden.’

Hij knikt. ‘En nu?’

‘Nu richt ik me lekker op mezelf. Ik ben een nieuwe studie gaan doen, waardoor ik me veel gelukkiger voel.’

‘Wauw, goed bezig jij!’

Praten met hem is gemakkelijk, merk ik. ‘Wat doet je nichtje voor werk?’ vraag ik nieuwsgierig. Ik ben benieuwd of ze ook iets met mode is gaan doen.

Roland grinnikt. ‘Mijn nichtje is tien.’

‘O.’ Dat had ik niet verwacht.

De rest van de avond blijft Roland bij me staan. We trakteren elkaar op drankjes, dansen samen en kletsen vooral heel veel. Bij hem zijn is heel gemakkelijk, kost me totaal geen moeite. Heel anders dan toen met Olaf. Ik wrong me steeds in allerlei bochten om zijn aandacht te trekken. Bij Roland gaat het vanzelf en hij lijkt het nog leuk te vinden ook!

Natuurlijk haal ik een gesigneerd exemplaar van de nieuwe EP. De titel-song hebben ze net laten horen en die klonk geweldig. Ik kan niet wachten om de andere liedjes ook te ontdekken.

Nadat de tonen van het laatste nummer zijn weggestorven, stapt niet Olaf, maar Zebedeus op het podium. Hij hijgt nog een beetje na van het optreden en zijn getatoeëerde armen glanzen verdacht. Hoog tijd voor een douche.

‘Hebben jullie het leuk gehad?’ brult hij in de microfoon.

Het publiek laat een gejuich horen dat maar een antwoord kan betekenen.

‘Wij ook,’ zegt Zebedeus rustig. ‘En we zijn razend benieuwd naar de opbrengsten van vanavond. Jullie ook?’

Instemmende geluiden.

Dore stapt het podium op in een artistieke uitdossing en overhandigt Zebedeus een envelop. Tot mijn verrassing voel ik helemaal niets van de

woede die ik tijdens Lowlands voelde elke keer als ik haar zag. Met een glimlach verdwijnt ze weer tussen de coulissen.

Terwijl Zebedeus de envelop opent, grijpt een warme hand die van mij. Mijn blik glijdt opzij en ik zie dat Roland mijn hand heeft gepakt. Vlinders klapwieken door mijn onderbuik en ik richt mijn blik weer naar voren.

‘De opbrengst van vanavond is... € 4.974,-!’ Sprakeloos kijkt hij de zaal rond. ‘Wauw, dat is een prachtig bedrag! Ik...’ Hij haalt diep adem. ‘Daar gaan wij gewoon €10.000,- van maken voor Stichting Laat Kinderen Lachen.’ Een idee borrelt bij me naar boven. ‘Graag een hartelijk applaus voor jullie zelf!’ Hij veegt driftig met een hand langs zijn ogen. ‘Pff, wat is het hier stoffig zeg. Maken ze hier niet schoon of zo?’

De zaal barst in lachen uit en ik draai me naar Roland toe. ‘Ik zit net te denken dat de meeste mensen zich ook mooi aankleden voor kerst, maar daar is in deze gezinnen waarschijnlijk ook geen geld voor.’ Ik haal diep adem. ‘Ik denk dat ik volgend jaar eens ga kijken of ik voor een aantal van deze gezinnen mooie kleding voor kerst kan ontwerpen. Misschien kunnen we er wel een project van maken op mijn opleiding.’

Roland trekt me tegen zich aan en zijn lippen belanden op die van mij. ‘Jij bent geweldig. Mijn nichtje zal dit zo gaaf vinden!’ Zijn woorden van eerder die avond schieten door mijn hoofd. Helaas komt dat er de laatste tijd niet zo vaak meer van. En eindelijk begrijp ik wat ze betekenen.